

REGGIO CALABRIA 198
FROM THIS
THIS DANGEROUS BEGINNING
REGGIO CALABRIA...

The Year of Three

Ferdinando Frega

GILLETTE: NĂM CỦA SÔNG BA — HỒI

2

Trong một đời người có biết bao điều xảy ra, cùng một lúc, đến mức quên đi trở thành điều tự nhiên — cảm xúc không được nhớ lại, chúng được sống trong khoảnh khắc. Sự kiện thì ở lại trong ký ức.

Sáng ngày 29 tháng 5 ấy, tôi có mặt ở tầng hai Phòng Thương mại Reggio Calabria. Tôi 28 tuổi. Một người phụ nữ ra đón tôi, tự giới thiệu là thư ký của chủ tịch, và nói rằng lối vào ở tầng dưới — chắc tôi đi lạc.

Thật ra, tôi được triệu tập đến đây với tư cách ủy viên hội đồng các đại lý thương mại. Đây là bức điện tín.

Để tôi xem: Ông Frega Ferdinando, triệu tập ngày 29 tháng 5, 9 giờ 30 — nhưng chắc có nhầm lẫn. Có lẽ người ta muốn nói một ông Frega khác. Cha của anh, có lẽ thế. Anh còn trẻ quá. Chắc chắn là nhầm rồi. Xin cho xem giấy tờ tùy thân.

Bà kiểm tra, và mười phút sau quay lại cùng chính ông chủ tịch, người chào tôi thật nồng hậu — ủy viên trẻ nhất trong hội đồng đại lý của Ý.

Bà thư ký nhìn tôi như người ta nhìn một con bò rừng bị thương mà chưa chết, không biết nên đánh vào đâu trước. Khi đã định thần lại: Ông Frega, xin thứ lỗi — thật ra ông làm nghề gì?

Cảm ơn bà vì chữ “ông”, nhưng tôi chỉ học hết cấp hai, không có bằng tú tài. Tôi bán lưỡi dao cạo — bán lẻ, còn chưa đến bán sỉ. Người ta bảo tôi chưa sẵn sàng.

Vậy tại sao ông được bổ nhiệm ở đây, và ai bổ nhiệm?

Tôi cũng tự hỏi điều đó. Một đồng nghiệp tôi từng làm việc cùng 2000 năm trước thích bày những trò đùa như thế với tôi. Tôi không bao giờ hỏi tại sao.

Khoan đã — ông còn ở trong hội đồng toàn quốc của Confcommercio Italia. Cái đó cũng từ họ mà ra. Mà ông chỉ bán lưỡi dao Gillette thôi sao?

Vâng, thưa bà. Chỉ bán lẻ. Nhưng thử tưởng tượng nếu một ngày tôi sản xuất và bán sỉ chúng, trên một địa bàn rộng hơn. Khi đó chuyện gì sẽ xảy ra?

Hay ta hỏi người đồng nghiệp 2000 năm trước của ông xem?

Ha ha ha ha.

Cuộc họp bắt đầu. Chúng tôi mười hai người. Người ta bầu một chủ tịch, một thư ký, các ủy viên, một thủ quỹ — và còn lại một vai trò, với mọi ánh mắt đổ dồn về phía tôi: phụ trách báo chí.

Tôi từ chối. Tôi chưa bao giờ giỏi việc đó.

Ferdinando